

РИБАРСКИЯТ СИН

Имало един рибар, като мен стар. Той имал един син, но все бил на морето. Стоял там. Ловял риба, отивал, продавал я. Купувал си ядене, цигари. Синът му пораснал.

Разчуло се, че който познае какъв е нишанът на царската дъщеря, ще стане царски зет.

Момчето отишло при баща си и той му хванал една риба.

– Тате, дай сега да продавам аз, бе! Нека аз да продавам сега!

– Вземи, сине! Вземи я.

Взел рибата, отишъл на пазара.

– Риба-а! Риба-а!

Тук минал, там минал – никъде не можал да я продаде. Минал и покрай царския палат.

– Риба-а! Риба-а!

Минал и видял момиче, прислужничка.

– Ела бе, ела! Колко пари е тая риба?

– Без пари!

– Оти?

– Вдигни си баджака до тука и ще ти я дам!

Прислужничката си казала: „Хей, моя келеш! Но пък ще ядем риба!“

– Дай бе, дай!

Дал рибата. Вдигнала си крака. Открила тя крака си да го види.

Той взел и отишъл при баща си.

– Какво направи, бе?

– Тате – казал, – продадох я, но ми казаха, че утре ще дадат парите.

Пак отива, пак хваща риба, пак отива да я продава. Ходи, ходи насам-натат и вика:

– Риба-а! Риба-а!

Излезнали две жени.

– Колко пари, бе?

– Няма пари! Дотука баджака! И ще ви я дам!

Момчетата разголили крака.

– Какво направи, сине? Продаде ли рибата? Купи ли цигари,